

Hvad først Tilsynet med Bygningers Opførelse angaar, er Forholdet nu dette, at det ifølge Brandpolitiloven (jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 16de April 1898 § 47) „paahviler Sognefogderne under Politimesterens og Amtmandens Overtilsyn“. Efter Sagens Natur kan dette Tilsyn imidlertid kun være lidet virksomt. Der er ikke paalagt den byggende nogen Pligt til at gøre Anmeldelse om det forestaaende Byggeforetagende, saa lidt som til at erhverve nogen Myndigheds Godkendelse af det færdige Arbejde, og Sognefogderne virke de fleste Steder paa Landet — og især paa de tættere bebyggede Steder, hvor Trangen til et virksomt Byggetilsyn netop er størst — under et saadant Tryk af de offentlige Forretningers Mængde og tillige for en saa ringe Løn, at det kun er naturligt, at Forretninger som de her omhandlede, der ikke melde sig med et bestemt Krav i hvert enkelt Tilfælde, træde stærkt i Baggrunden for dem. Kommer nu hertil, at selve de byggende og de Haandværkere, hvem ifølge Brandpolitilovgivningen Ansvarret i første Række paahviler, jævnlig ere ubekendte med eller misforstaa væsentlige Regler for Bygningers Opførelse, er det intet Under, at der atter og atter ved Bygningers Opførelse paa Landet finder Overtrædelser Sted, der først senere, og navnlig naar Bygningerne skulle indtegnes til Brandforsikring, opdages. Der finder saa en offentlig Undersøgelse Sted, en Bøde paalægges vedkommende ansvarlige, Forandringer, der kunne ske, uden at uforholdsmæssige Værdier gaa til Grunde, kræves gennemførte, men derimod bliver den byggende regelmæssig ad Dispensationsvejen forskaant for helt eller halvt at nedrive Bygningen, selv om dette var nødvendigt, for at Lovgivningens Sikringskrav kunde ske Fyldest. Over for disse idelig indtræffende Forhold er det klart, at baade den private og det offentlige ere langt bedre tjente med, at det forud for Bygningens Opførelse paahviler den byggende at gøre Anmeldelse for en tilsynshavende, der, forinden Arbejdet paabegyndes, forvisser sig om, at Bygningen overhovedet kan opføres paa dette Sted, og som derhos under Byggeforetagendet har Tilsyn med dets lovlige Udførelse og sluttelig godkender det, før det byggede tages i Brug.

Paa dette Punkt har Regeringen derfor ganske kunnet tiltræde det fra de fornævnte Brandforsikringer modtagne Andragende, som tillige vil være Rigsdagen forelagt, ogsaa deri, at det nævnte Hverv bør henlægges til en af Sogneraadet dertil

særlig valgt Mand (i foranstaaende Lovforslag betegnet som Bygningsfoged), idet de andre Bestillingsmænd i Kommunen, og navnlig Sognefogden, ofte ikke uden Overbebyrdelse ville kunne varetage det, selv om Anmeldelsespligten og den særlige Tilsynspligt — saaledes som man med Brandforsikringerne har fundet forsvarligt —, indskrænkes til Bygninger inden for 50 Alens Afstand fra Nabobygningen; bygges der i længere Afstand; vil der jo navnlig ikke blive Spørgsmaal om at støde an imod den centrale Bestemmelse iblandt alle Brandpolitilovens Bygningsregler, Lovens § 1. At Hvertvet som Bygningsfoged paa den anden Side meget vel, hvor de stedlige Forhold tale derfor, kan forenes med Bestillingerne som Sognefoged eller Brandfoged, er en Selvfølge.

De Bestemmelser, hvori den saaledes begrundede Ordning have fundet Udtryk, ville findes i foranstaaende Lovforslags § 47.

Hvad dernæst angaar Kontrollen med Brandmanglers Opstaaen og Afhjælpning, vil det ikke være ubekendt for nogen, der har haft blot nogen Lejlighed til at iagttage disse Forhold, at det nuværende halv-aarlige Brandsyn, der foretages af Brandfogden i Forening med to Brandsynsvidner (Bekendtgørelse af 16de April 1898 § 45), med et lempeligt Udtryk er saare fjernt fra at gøre Fyldest. At en forsvarligere Ordning af dette Forhold vil forebygge talrige Ildebrande, vise allerede de tilvebragte Oplysninger om Brandaarsagerne med tilstrækkelig Sikkerhed, og at der er et ikke ringe Antal af de under Gruppen „uoplyste Brande“ (i de 9 Aar fra 1ste April 1891 til 31te Marts 1900 til et Beløb af 5 Mill. Kr.), der ligeledes vilde forsvinde gennem et bedre Brandsyn, er næppe heller Tvivl underkastet. Regeringen har derfor ogsaa paa dette Punkt ment at kunne slutte sig til det fra Brandforsikringerne fremkomne Forslag, der gaar ud paa at forene en Forbedring af Brandsynet med en mere betryggende Ordning af Skorstensrensningen paa Landet. Allerede Brandpolitiloven af 2den Marts 1861 § 22 tillader, at Amtmanden efter Overenskomst med Sogneraadet ansætter faste Skorstensfejere, saaledes at de, der benytte disse, derved befries for Ansvarret for Skorstenenes forsvarlige Renholdelse. Naar det nu foreslaas, at Skridtet gøres fuldt ud, saa at Skorstenene altid renses af faglærte og autoriserede Skorstensfejere under disses Ansvar, vil der utvivlsomt allerede derved være opnaaet en stor Vinding for Sikkerheden mod Brandfare,